

GOZD

Kajetan Kovič

Obstal sem. Zablodil sem v gozdu.
Nikjer ni videti konca gostih dreves.
Kot v pravljici Janko in Metka,
Kot petek med dnevi.
Gledam metuljev samotnih samotni ples.

Hrapava trava preganja nestrpna kopita.
Zakon črede je močno zapisan v nagon.
Je otroški spomin na potoke,
zavetje pred smrtjo,
je pred očmi teme dobrotljivi zaslon.

Sami gredo le volkovi in ranjeni sloni
tihe, samotne doline smrti iskat.
Do roba polni spoznanja,
do roba tišine
mirno prestopajo starodavni prepad.

Obstal sem v temi. Je zavetrje blizu?
Nekje je čistina in voda in sončni prod.
Napil se bom luči kot mleka.
Kot sladke nedelje.
Gozd me obkroža kot velik, sovražen plot.

ZELENA PESEM

Kajetan Kovič

List se nagiba k listu, trava k travi,
v gozdu mesečni jelen košuto sledi,
prožno telo je ladja v zeleni poplavi,
v žilah šumijo potoki smaragdne krvi.

Močno in sladko dišijo presna zelišča,
kose in škorce napaja godba vrtov,
grmi so vodometi zelenega blišča,
reke kipe med koleni napetih bregov.